

ת"פ 56278/09/22 - אסמאעיל בדיר נגד רשות האכיפה במקרקעין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עתפ"ב 56278-09-22 בדיר נ' רשות האכיפה במקרקעין
בפני כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל
מבקש אסמאעיל בדיר
נגד משיבה
רשות האכיפה במקרקעין
ב"כ המבקש עו"ד חסאם סבית
ב"כ המשיבה עו"ד משה שמיר

החלטה

לפני בקשה לפי סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נ"מ], תשמ"ב-1982 [חסד"פ], להארכת מועד להגשת ערעור על החלטתו - השקולה לפסק-דין לדעת הצדדים - של בית משפט השלום בפתח תקווה, מפי כב' השופט שטרנליכט, שניתנה ביום 18.07.22 בתיק בצה"מ 71425-11-21.

ב"כ המלומד של המבקש הציג בהרחבה את עמדתו בכתב הערעור (28.09.22) ובבקשה להארכת מועד להגשת הערעור (23.10.22).

רקע והשתלשלות ההליך:

1. ביום 17.10.21 נחתם כדין צו הריסה מנהלי, שעניינו חומת בטון ומבנה קל, שנבנו ללא היתר בחלקה 35 בגוש 8873 בכפר קאסם, שייעודה חקלאי וסיווגה "קרקע חקלאית מוכרזת".
2. הצו הומצא בהדבקה ביום 18.10.21, אך רק ביום 30.11.21 פנה המבקש לבית המשפט בבקשה לבטל את הצו - משמע, 43 יום לאחר ההמצאה, אף שסעיף 228(א) לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965, קוצב 15 יום להגשתה של בקשה מסוג זה. בית המשפט קמא הנכבד דחה את בקשת המשיבה למחיקת הבקשה על הסף וקבע דיון בבקשה, שלאחר דחיות לבקשות הצדדים, נשמע ביום 02.03.22.
3. מכאן החלה מסכת מפליאה של דחיות מסיבות רבות ושונות, רובן ככולן ביוזמת המבקש ובא-כוחו, שאף נמנעו מלהתייצב לדיונים שונים, כמפורט בהחלטה נושא הערעור. ביהמ"ש האריך רוחו, עד שביום 25.05.22 - דיון נוסף אליו לא התייצבו המבקש וב"כ אלא אביו של המבקש (שטען כי החומה כבר נהרסה) - פסק כי הבקשה לביטול הצו תידחה.
4. אז הגיש המבקש (שוב) בקשה לביטול ההחלטה מיום 25.05.22, והוסיף ביום 06.06.22 בקשה נוספת בה הודיע כי המבקש מצא או איתר היתר בנייה משנת 1992 (למעשה, מיום 10.06.93), לפיו כשרה העבודה האסורה, בגינה הוצא הצו. שוב נאות ביהמ"ש וקבע דיון ביום 18.07.22, במהלכו הובהר כי ההיתר אינו בתוקף מזה שנים, מתאר מבנים שבעליל אינם המבנים שבנדון, ואף אינו יכול להתייחס למבנים שבנדון, שנבנו זה מקרוב.

5. ביהמ"ש נתן את החלטתו, בה דחה את הבקשה לבטל את ההחלטה מיום 25.05.22, לנוכח התנהגותו של המבקש ומחדלו מלהתייצב לדיונים, המעידים על זלזול בביהמ"ש ועל רצון לדחות את הקץ שלא כהלכה. עוד קבע ביהמ"ש כי אין באותו היתר ישן כדי לשנות את תוצאת ההליך, שכן עובדת היעלמותו והתגלותו לא הוסברו, בנוסף לאי-התאמתו למבנים הניצבים כיום במקרקעין האמורים ובמרכז המחלוקת. במהלך מתן ההחלטה נידרש ביהמ"ש לטענת פסלות מצד המבקש, אותה דחה.

6. כך, נדחתה בקשת המבקש לביטולו של צו ההריסה המנהלי, המבקש חויב בהוצאות המשיבה בסך 5,000 ₪, וניתן עיכוב ביצוע למשך 45 יום לצורך הגשת ערעור.

7. ביום 28.09.22 הגיש המבקש את ערעורו שפתח את ההליך דנן, ולצדו בקשה לקונית לעיכוב ביצועו של הצו. ביום 18.10.22 הגישה המשיבה תגובה לערעור ולבקשה לעיכוב ביצוע, וראשית לכל ביקשה לסלק את הערעור על הסף, משהוגש באיחור של 22 יום ללא נימוק ובקשת רשות. עוד התייחסה המשיבה גם לגוף הערעור.

8. ביום 23.10.22 הגיש ב"כ המבקש בקשה להארכת מועד להגשת הערעור, עד למועד הגשתו בפועל ביום 28.09.22, בנימוק של "תקלה משרדית", שכן "העיכוב נגרם בשל תקלה במערכת הממוחשבת של הח"מ, אשר הביאה למחיקת קבצים ונתונים. מייד עם תיקון התקלה, ומשמעמד הח"מ על הטעות, פעל הח"מ לתיקון העניין, עד להגשת כתב הערעור ביום 28.09.22 כאמור". לבקשה צורף תצהירו של ב"כ המבקש, שתוכנו זהה.

המסגרת הנורמטיבית:

9. בהתאם לסעיף 201 לחסד"פ, נתונה לבית המשפט הסמכות להורות על הארכת המועד להגשת הליך ערעורי בפלילים. בפסיקה נקבע, כי בבקשת ארכה מסוג זה אין המבקש נדרש להציג "טעם מיוחד" ודי בהצגת "טעם ממשי המניח את הדעת". ואכן, חרף נטייתו של בית המשפט שלא להחמיר עם נאשם שהתעכב בהגשת ערעורו, עליו להימנע מלהיעתר לבקשות להארכת מועד חדשות לבקרים באופן שיביא לזילות הוראות החוק ולפגיעה באינטרס הציבורי. בדונו בבקשה להארכת מועד להגשת ערעור על בית המשפט לאזן בין שיקולים שונים העומדים על הפרק בכל מקרה ומקרה. כך, ייבחנו הנימוקים לאיחור בהגשת הערעור, פרק הזמן שחלף מאז המועד האחרון להגשת הערעור, השאלה האם המערער מיוצג באמצעות עורך-דין, הסיכויים הלכאוריים לכך שהערעור יתקבל, האינטרס הציבורי בהכרעה בהליך וחשיבות הזכויות העלולות להיפגע אם לא תינתן ארכה [ע"פ 6606/07 מזרחי נ' מ.י. (2007); ע"פ 4946/07 מקלדה נ' מ.י. (2009); בש"פ 6874/20 אבו קוש נ' מ.י. (2020); עפ"ג (מרכז) 45636-06-21 סלמאן נ' מ.י. (2021)].

דין ומסקנות:

10. לא אוכל לקבל את הסברו של ב"כ המבקש, שאינו נסמך בדבר, הגם שניתן היה לצפות כי תקלת מחשב קולוסאלית ותיקונה יותירו רושם בעולם התופעות, ולו בדמות קבלות, דו"חות ואישורים. והנה, אין שריד וזכר לכל אלה. בנוסף, לא ניתן כל הסבר, מדוע כשהתגלתה התקלה ותוקנה, לא הוגשה יחד עם הודעת הערעור גם בקשה להארכת מועד.

11. למעשה, עד שהעלתה המשיבה עניין זה ביום 18.10.22 ונדרשה תשובתם לפי הוראת בית משפט זה, שתקו

המבקש ובא-כוחו ולא פעלו דבר ביחס למחדלם, שהינו מחדל של-ממש - 22 ימי איחור בהגשת הערעור ו-47 ימי איחור בהגשת הבקשה להארכת מועד.

12. בין אם נגרם האיחור עקב רשלנות או אדישות, בין אם הוא תוצאה של זלזול והקלת-ראש דוגמת אלו שהופגנו בהליך נושא הערעור, ובין אם ארע מחמת מצב אחר שעורך הדין בחר שלא לחלוק עם בית משפט זה, משך האיחור ונסיבותיו מהווים שיקול נכבד לדחיית הבקשה.

13. ובאשר לסיכויי הערעור, הללו קלושים בעליל, משתולה המבקש יהבו באותו היתר שצץ לפתע, *deus ex machina*, משכלו כל הקיצין. לנוכח האמור לעיל, משקלו הראייתי של מסמך זה - כנוצה.

14. סוף-דבר, נדחית הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור, ולפיכך גם יימחק הערעור ועיכוב הביצוע יבוטל.

15. סך ההפקדה יושב למבקש. המבקש יישא בהוצאות המשיבה בסך 2,000 ₪.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשפ"ג, 07 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.